

לואו'י בכניסה לוואדי סאליב, שעה שהכבאים שעבדו בחסות המשטרה מקבלים ציודם

הרחוב, לכיוון הקפה של שיטריה. וכל ש- התקדמנו ברחוב, מיהרו האנשים לסגור את החנויות ובתי הקפה, פחדו שיקרה משהו. ברחבה הגדולה, במרכז ואדי סאליב, יש בית גבוה. בקומה החמישית הופיע פתאום אחד הדמירים, רומני, וירה שני כדורים למטה, על ראשי האנשים. התחלנו כולנו לברוח בחד. עכשיו שמעתי שהאיש הזה עזב את החד שלו ופחד לחזור, ושאחד משלנו, מארוקאי, תפס את החד.

לא עבר הרבה זמן ולמקום הגיעו גם מכוניות משטרה, עם קצינים גבוהים. הם דיברו עם הקהל וניסו להרגיע אותו. הם שאלו: "מי ראה? מי ראה?" והקהל ענה: "ממן, הוא היה שם."

הקצינים קראו לי אליהם והסיעו אותי אתם באוטו, עד מטה המשטרה. אבל שם אמרתי להם שאני צריך כבר להתחיל את העבודה שלי, כי השעה היתה אחרי עשר. הם נתנו לי ללכת, בתנאי שאחזור בבוקר.

מכה בראש

יום המחרת היה יום הדמים. גמרתי את העבודה בשיוחצי בבוקר, הלכתי הביתה לכמה דקות וירדתי לקופת חולים בעיר. בתשע גמרתי את הבדיקות שלי וי- הלכתי למשטרה. אלא שלא יכולתי להתקרב לפתח המשטרה. ברחבה, בין המשטרה והדואר, עמדו המון אנשים, שהחזיקו דג- לים שחורים ושני דגלים עם דם.

בפתח המשטרה עמדו הקצינים וניסו לי- דבר עם האנשים, אבל האנשים לא רצו לשמוע. אני דחפתי את עצמי עד לשם ואמרתי לקצין שיתן לי לדבר עם תפס- גניס. דיברתי אליהם, לא בעברית אלא בערבית מארוקאית, בשפה שכולנו מבינים. סיפרתי להם את כל מה שראיתי כלילה הקודם, איך ירו באלקריף המסכן. ובסוף סימתי: "אבל יש חוק ויש מדינה. המפקד מבטיח שהצדק יצא וכל מי שעשה רע, יקבל עונשו."

עלינו שבעה איש למעלה, לחדרו של המפקד. הוא אמר לנו: "האיש לא מת. מה שקורה בחוק, לא טוב למדינה. פורו את האנשים. תגידו להם שילכו הביתה, יש כבר ועדת חקירה." ירדנו והספענו על הקהל שיתפור. אותי הזמין המפקד לחזור בשעה ארבע, לתת עדות.

אבל המול העיזר שהביא אותי לוואדי סאליב לא עזב אותי גם עכשיו. בשעה ארבע עליתי על אוטובוס ערבי מנצרת, שנסע לחיפה. באוטובוס היו עוד 8-10 אנשים מתל-חנן, שנסעו לעזור למפגינים בחיפה. אבל לפני חיפה עצרו אותנו מכוני- יות משטרה והשוטרים תפסו את כל אלה שנסעו להפגנה. אני קיבלתי מכת-מקל על המצח. אמרתי לשוטר שהיכה אותי: "תודה רבה, אחי!" ולא הוספתי מילה.

במטה המשטרה שאל אותי הקצין: "מה את? למה עצרו אותך?" עניתי: "הזמנת אותי לשעה ארבעה; הנה, באתי." ומסרתי להם עדות על כל מה שראיתי, ושסיפרתי עכשיו ושאיני נשבע כי הם אמת.

ריצפת המכונית שלהם והסתלקו. כי עכשיו כבר התחיל הקהל להתאסף. קול היריות, הבקבוקים הנשברים ואחרי-כך הצווחות של הבחורה דחינה, הזעיקו את השכנים. מאות ואולי אלפים, התחילו להתאסף.

מעצמו, התחיל כל הקהל לנוע במורד בקיר, כגובה מטר אחד, והתחבא מיד אחרי המחיצה של בית השימוש. הוא היה יכול כמו כלום לקבל בעצמו כדור.

ברגע שיעקב נפל, כשדמו נוזל על ה- ריצפה, נכנסו ארבעה שוטרים לקפה, תפסו אותו ברגליו ובידיו, השכיבו אותו על

באועדון ההסתדות אחרי גמר הפוגרום

מגויסי מכא"י מטהרים מועדונם ההרוס

רע? רק באתי לשתות בקבוק בירה." השוטר חזר על דרישתו: "תבוא איתנו, יותר טוב."

יעקב ענה: "טוב, תלכו אתם. אני אבוא אחר-כך. באוטו לא תקחו אותי." הם דיברו בשקט, בלי צעקות, כמו שאני שים מדברים על עיסקה. אני עמדתי לידם והקשבתי לשיחה. בסוף התערבתי ואמרתי לגיינגי: "עזוב אותו כאן. הסמל הוא נתן אותו בידי שאקה אותו הביתה. אני תיכף לוקח אותו בשקט."

שני כדורים - ישר לאיש

סמל, שישב בצד הקרוב לדלת בית- הקפה, התעצבן כנראה מכל העניין. הוא קרא לשוטרים שלו: "קחו אותו!" וכי- מה שוטרים ירדו מהמכונית, כשבידיהם מק- לות. מה שקרה אחרי-כך, קרה במהירות.

קודם כל, כשראה אלקריף את השוטרים מתקדמים אליו, לקחת אותו בכוח, התכופף מעל לבר. הוא גבוה והגיע בקלות לבקבוק ריק שהיה על האיצטבה שבקיר. אחרי הבר, השוטר הגיינגי עשה שני צעדים לא- חזר ונעמד בפתח. אני, כשלעצמי הבנתי ש- כאן הולך עניין לא טוב, והסתלקתי החוצה.

אלקריף שבר במכה אחת את הבקבוק על הבר וניצב מול השוטרים. "תלכו יותר טוב", אמר להם, "למה ימות מישהו מכם, ואני אמות גם כן? בכוח לא תקחו אותי!" תבינו: זה היה אדם שיכור. אל אדם ש- כור צריכים להתיתחם כמו אל ילד, עם שכל של ילד. צריכים להגיד לו כמה מלים טובות ולהרגיע אותו. אבל הסמל לא הבין את זה. הוא נתן פקודה לשוטרים שלו לקחת את השיכור בכוח. אלקריף זרק מיד בקבוק על האוטי. השוטרים הסתלקו מן הפתח, ותפסו מחסה במכונית ומאחוריה.

אני עמדתי ליד הפנס הקדמי של המכונית ויכולתי לראות בדיוק כל דבר שנעשה. יעקב לקח בקבוק שני מהבר וזרק גם או- תו על המכונית. הסמל ראה את הבקבוק עף אליו, הוציא את אקדחו ונתן ירייה בא- ויר. אבל היריה לא הפחידה את אלקריף. בראש שלו היתה עכשיו רק מחשבה אחת: לא יקחו אותו בכוח. הוא זרק עוד בקבוק. הפעם ירה הסמל לא לשמים - אלא ישר לאיש.

כדי להבין מה פירוש הדבר, צריכים לדעת כי הכניסה לקפה של רוזיליו היא צרה מאד, ואפשר להגיע אליה רק אחרי שעולים מדרגה אחת. אלקריף עמד בפתח, כשהוא נשען בידו השמאלית על הבאר וביד ימין זורק את הבקבוק, וחוסם כמעט את כל הכניסה. שמעתי את שתי היריות, אחת אחרי השנייה, ומיד אחריהן ראיתי את יעקב תופס את עצמו ונופל לרצפה, כשהוא מפיל אחד מהכסאות הגבוהים של הבר.

יריות מהקומה החמישית

משך כל אותו זמן, לא נשמע קול של בן-אדם. אחיו של רוזיליו והבחורה התחבאו מהר בתוך החדר השני של ה- קפה. רוזיליו עצמו ראה את הכדור פוגע